

דף יב.

עין משפט א.

או"ח סימן תרכט פעיף טו

יז. אסרו לסכך בחבילה משום שאדם לפעמים מניח חבילתו על גג הסוכה לייבשה, ואח"כ נמלך עליה לשם סוכה, ובכה"ג אותה סוכה פסולה משום תעשה ולא מן העשוי, וע"כ גזרו על כל חבילה **ש**. ולא אסרו אלא בחבילה שדרך לייבשה שהיא לא פחות מכ"ה קנים, ע"כ כל חבילה שהיא פחותה מכ"ה קנים מותר לסכך בה.

יח. כ"ה קנים שעיקרן אחד וקשרם אינם חבילה הפוסלת, אבל אם קשר עמם אפי' קנה אחד ויש בין שניהם כ"ה קנים אסורה.

הגה: כל חבילה שאינה קשורה משני ראשיה **ת** שיכולין לטלטלה כך אינה חבילה.

עין משפט ב.

או"ח סימן תרכט פעיף יז

יז. כ. סיכך בחבילה והתיר אותה כשרה **א**, כיון שאין איסורה אלא משום גזירה, אבל חבילה שהעלה אותה לייבש ונמלך עליה לסיכוך שפסולה מן התורה לא ניתרת בפתיחת קשירתה אלא צריכה גם נענוע **ב**.

ש. וא"כ אפי' בדיעבד פסול, כ"כ הב"י. מ"ב אות מ'. והוי תולמ"ה כיון שלא הניחה לצל.

ת. ואם קשרה מן האמצע הוי יכול לטלטלה. מ"ב אות מ"ג.

א. ו"א"צ לנענוע כיון שאין איסורה אלא משום גזירה. והב"ח כתב דראוי להחמיר.

ב. וגם התרה. מ"ב אות מ"ד. והנענוע היינו שיגביה אותה מעט ויניחה לשם צל. מ"ב שם.

עין משפט ג.

או"ח סימן תרל פ"א

א. כל הדברים כשרים לדפנות ג' ואפי' חמתן מרובה מצילתן ד' הסוכה כשרה.

הגה: מ"מ לא יעשה דפנות מדבר שריחו רע ה', או מדבר שמתייבש תוך ז' ולא יהיה בו שיעור מחיצה.

דף יב:

עין משפט א.

או"ח סימן תרכט פ"א

ג. סיככה בחיצים שהם פשוטי כלי עץ י' אם אין להם בית קיבול כשרה אבל יש להם בית קיבול פסולה ז'.

ג. משנה סוכה י"ב וברייתא שם וכת"ק. דכל סוכה היינו סכך ואין דופן נקרא סוכה. רש"י סוכה י"ב ע"א, וב"י.

וה' ובעל נפש יחוש להג"א שסובר דגם הדפנות יהיו מדברים שאינם מקבלים טומאה וגם יהיו גדולין מן הארץ. כ"כ הב"ח. אך כל האחרונים לא חשו לזה. ובעניין עצים גזולים אם מותרים לדפנות, עיין בפ"ת שמצדד בזה והניח בצ"ע.

ד. היינו שיש אויר בין קנה לקנה יותר מקנה.

ה. וה' דאם האדם לא יכול לסבול אותו אין כאן כעין תדורו ופסולו מן התורה. כה"ח אות ח'. ואותם העושים סוכתם ליד בית הכסא ואשפה וריע רע מגיע אליהם הגם שמן התורה יוצא י"ח לא יכול לברך ברהמ"ז שם. ואם רואה ביה"כ אסור. מ"ב אות ד'. כה"ח אות ט'.

ו. אע"ג דכלים הם, פשוטי עץ אינם מקבלים טומאה, ואינם מקבלים טומאה אפי' מדרבנן. ב"י בשם הר"ן.

הקנים אע"פ שיש להם בית קיבול אין מקבלין טומאה כיון שלא נעשה בית קיבול שלהם לצורך קבלה מתשובת הרא"ש כלל כ"ד סי' י"ב. וב"י. ומ"ב אות יו"ד. וכל כלי עץ הרחב קצת וראוי להניח עליו דבר מקבל טומאה ודומה לבית קיבול. כ"כ התוס' בסוכה דף ה' ע"א.

וה' מרה ומגרפה שגם בעודם שלמים טומאתם מדרבנן אם נשברו יש להקל לסכך בהם. מ"ב אות יו"ד.

ז. מתוס' בסוכה י"ב ע"ב יראה דהפסול מן התורה, אבל המבי"ט בקרית ספר כתב דפסול בית קיבול מדרבנן. כה"ח אות ח"י.

עין משפט ב.

או"ח סימן תרכט סעיף ד

ה. ד. סיכך בפישתן שלא נידק ולא נופץ כשרה ^ה דעץ בעלמא הוא, אבל אם נידק ונופץ פסולה ^ט.

ה. משמע אפי' שרוי במים מותר אך יש מחמירין בשרוי ולכתחלה יש לחוש. מ"ב אות י"א.

ט. אפי' שעדיין אינו מקבל טומאה מ"מ מאחר שקרוב הוא לטווחו ויקבל טומאה גזרו בו רבנן. כ"כ הר"ן. והרמב"ם כתב כיון שנשתנה צורתו כאילו אינו מגידולי קרקע. והראב"ד כתב כיון שאניצי פשתן ראויים לתת אותם בכרים וכסתות מקבלים טומאה ע"י דבר אחר. ב"י. מ"א ס"ק ג'.

שאר הדברים היוצאים מן העץ כגון צמר גפן וקנבוס אפי' שדק אותם ונפצן אין עליהם תורת טומאה כלל וכשרין לסיכוך, ולא גזרו חכמים אלא בצמר ופשתים, כ"כ הרי"א ז, אבל לדעת הרמב"ם ולהראב"ד אף הצמר גפן וקנבוס פסול אחרי שדק ונפץ אותם כיון שנשתנה צורתו או מטעם שראויים לתת אותם בכרים וכסתות. מ"ב אות י"ב. ולפי טעמו של הראב"ד יראה דאין מסככין בתבן כיון שראוי לתת אותו בכרים וכסתות. כה"ח אות כ"ג.